

[Nathalie Lind.]

kan komme ud for gentagelser. Jeg mærkede mig, at i den første redegørelse, som vi fik den 17. januar, siger ministeren om disse – det indrømmer jeg – meget vanskelige spørgsmål, at vel er det hans principielle opfattelse, at der skal være absolut suverænitet hos 3 mands udvalgene, men han føjer til, at det i øvrigt skal drøftes i udvalget for ministerkontrol med bevillinger. Da vi efter valget får den næste redegørelse, har ministeren strøget den sidste pasus. Jeg synes, det havde været rimeligt, om man fortsat drøftede dette spørgsmål. Udvalget er for nylig nedsat. Jeg forestiller mig slet ikke, at de enkelte kunstkøb skal kunne forelægges for andre instanser, men vil ikke afskrive muligheden for at have en ventil. En ankeinstans kan udformes på forskellige måder; f. eks. i tilfælde, hvor der ikke er enighed, mener jeg at denne mulighed skal være til stede.

Jeg havde egentlig opfattet den første redegørelse som en åbning fra ministerens side, selv om ministeren sagde, at det var hans principielle opfattelse det med den fulde suverænitet til 3 mands udvalgene. Jeg beklager, hvis der efter valget er sket det, at ministeren vurderer dette på en anden måde.

Et vigtigt punkt er efter min mening repræsentantskabet, dets sammensætning og de opgaver, der er henlagt til det. Man foreslår disse ting uændrede.

Der er et forslag fra Wechselmann-udvalget, som ministeren ikke har kommenteret. Det forslag går ud på, at umiddelbart genvalg af medlemmer til repræsentantskabet ikke kan finde sted, dog gælder det ikke for de politiske repræsentanter. Det, der er mest interessant, er begrundelsen, hvori Wechselmann-udvalget siger, at derved kunne man undgå en alt for udtalt styring af arbejdet fra kunstner-side og derved imødegå den fremførte kritik om klikedannelser. Jeg synes, det er meget tankevækkende bemærkninger, og det har ført mig ind på den tanke, om man ikke burde overveje en anden sammensætning af repræsentantskabet, måske også ændringer med hensyn til dets beføjelser. I dag er repræsentantskabet i modsætning til den udvikling, der i øvrigt sker på alle andre områder i samfundet, domineret af skabernes, af producenterne, interesser, mens de, som vi plejer at kalde forbrugerne, aftagerne, udpræget er i mindretal. De kommunale organisationer har således kun 3 repræsentanter.

De tanker, jeg fremfører, er ikke endeligt udarbejdede forslag, men det er noget, jeg gerne vil have bragt ind i debatten. Var det utænkeligt, at man fulgte den linje op, som man er inde på i den øvrige kulturlovgivning, hvor man har amtslige råd eller udvalg, som f. eks. kunne have indstillingsret til repræsentantskabet vedrørende tildeling af hædersgaver? Og kunne eller burde man ikke overveje at få flere repræsentanter for amterne eller deres kulturudvalg med i repræsentantskabet?

Ud over indstillingsretten til statsydelse er repræsentantskabets vigtigste opgave at vælge medlemmerne af 3 mands udvalgene, og jeg tror, det er meget vigtigt, at man fjerner enhver skygge af mistanke om, at Statens Kunstfond skulle være domineret af snævre, specielt københavnske, klikeinteresser. Ordningen i dag er bygget op med et flertal af kunstkundige, som igen udpeger de kunstkundige til 3 mands udvalgene. Det er en ordning, hvorved man siger at have skabt politisk uafhængighed. Men kan det afvises, at en fagpolitisk dominans skaber andre ulemper? Den afvisning, som repræsentantskabets flertal har foretaget af ministerens forslag om Poul Dam som ny formand for det litterære udvalg, er efter min opfattelse mildt sagt udtryk for en meget snæver, ensidig fagpolitisk vurdering.

Til slut blot nogle bemærkninger om enkelte af de andre forslag, der fremgår af Wechselmann-udvalget. Man siger, man ønsker, at ministeriet vurderer spørgsmålet om auktionssalg. Jeg kan forstå af de foreløbige oplysninger, vi har, at afgiften kun ville give et begrænset beløb og er behæftet med en ganske besværlig administration.

Men der er et andet forslag. Statens Kunstfond søger vel at støtte den nye, den unge kunst ved at købe værker op og udlåne dem, og så efter en periode taler man om at disse værker skal opbevares, og at man har vanskeligheder med udgifterne til konservering. Kunne man da ikke overveje at afhænde disse for at skaffe midler til indkøb af ny kunst? Wechselmann-udvalget afviser det, men jeg synes ikke, det bør afvises så let, som det er sket i betænkningen. Man siger blot, at det ville forekomme stødende, hvis staten indlod sig på en sådan kommerciel ordning. Jeg har svært ved at se værdien af denne argumentation. De midler, der måtte komme ind, skulle jo komme kunstnerne til gode, og derfor vil jeg an-